

læggelse af den Strid. Allermindst, at du skulde paaskønne den og sige mig Tak. Dertil kender jeg dig for godt.«

»Vil du dermed sige, at ogsaa denne broderlige Handling skal bedømmes efter de højere Hensyn, du før talte om, og som jeg altsaa efter din Mening ikke kan eller vil forstaa?«

»Jeg maa bede dig holde op med den Forhørstone. Den vil jeg ikke finde mig i. Jeg har i den Sag handlet efter min bedste Overbevisning.«

»Du lyver! Saadan staar man kun og skifter Farve, naar man har en daarlig Samvittighed. Det er dit forhenværende bedre Jeg, der anklager dig, Johannes! . . . Men jeg har længe anet, hvad jeg nu veed. Du er bleven en daarlig Bror. Og det er din Gud, der har fordærvet dig.«

»Nu skal du gaal« raabte Præsten dødbleg og viste mod Døren. »Jeg vil ikke mere have dig i min Stue.«

»Du kan være rolig — jeg er her ogsaa for sidste Gang. Men jeg har endnu et Ord at sige dig. Du er en syg Mand, Johannes. Det er din eneste Undskyldning. Du ser ikke selv de Ulykker, du gør i din Forrykthed. Men vær du glad, at jeg ikke kender den Art »højere Hensyn«, der tvinger mig til at handle mod min naturlige Følelse. For i saa